

Premis Ales a la Cultura

2011

Aquesta publicació recull els discursos pronunciats durant l'acte de lliurament del premi Ales a la Cultura 2011, atorgat a Lluís Balcells el dia 26 de març a Can Trincheria, Olot.

Introducció

3

Les Ales a la Cultura, un reconeixement de tots

5

Ales a la Cultura a Lluís Balcells

7

Les inquietuds i les dedicacions de Lluís Balcells

9

Discurs de Lluís Balcells

15

Actuació musical d'Albert Carbonell

17

Preàmbul

Tots els ciutadans i ciutadanes som agents culturals actius. Tots nosaltres, amb les nostres aportacions diverses, individuals o col·lectives, contribuïm a l'enriquiment del patrimoni cultural comú, fent indisociable la relació entre ciutat i cultura.

Des de la certesa de la responsabilitat compartida per tots i totes en el creixement de la nostra cultura ciutadana, ens cal el reconeixement a aquelles persones o entitats que s'hagin distingit especialment per la seva trajectòria, les seves actituds, els seus actes o altres mèrits en favor de la cultura local, en el convenciment que ens calen referents i models en els quals emmirallar-nos, i als qui ens cal retre un homenatge de gratitud.

Disposició

Per això, l'Ajuntament d'Olot, a través del seu Institut de Cultura, institueix els premis honorífics **Ales a la Cultura**.

Justificació

Ales a la Cultura pren el nom en referència formal a l'ala que llueixen la bandera, l'escut de la ciutat i l'anagrama de l'Institut de Cultura, però també, donar ales a la cultura simbolitza l'impuls que han aportat a la cultura de la ciutat aquelles persones que la rebin. Tanmateix les ales han estat sempre una expressió de la llibertat, de l'audàcia, de l'obertura, de l'espiritualitat, de la creativitat i de molts altres valors inherents al fet cultural.

Olot, febrer de 2003.

Premis **Ales a la Cultura**

Les Ales a la Cultura, un reconeixement de tots

Les persones conformem les ciutats, les dibuixem, les fem vives i els donem una identitat pròpia. Cada un de nosaltres des del nostre àmbit aportem tota la nostra experiència i tot el nostre coneixement per fer de la ciutat allò que és avui dia. Tots i cada un, coneixedors de la importància dels nostres actes ciutadans, actuem com a agents culturals enriquint el patrimoni cultural de la ciutat on vivim.

Tots fem cultura, de la mateixa manera que tots fem ciutat i tots eduquem; cada un escollim l'àmbit o els àmbits que ens són més propers, ja sigui el teatre o la música, les arts visuals o l'escriptura, l'arquitectura o el disseny, o bé intentem alimentar-nos de moltes de les experiències que ens aporta la cultura en general.

La ciutat d'Olot posseeix una gran riquesa cultural, el Teatre Principal, els museus, les fonts i les escultures que l'embelleixen, etc., però sobretot gaudeix de molts ciutadans que se'n senten orgullosos i que desitgen que ciutat i cultura siguin indestriables.

Són moltes les persones que, amb les seves aportacions, han anat construïnt la vida cultural olotina al llarg dels anys. Mai podrem agrair suficientment la seva il·lusió per engegar projectes nous i fer-los créixer, ja sigui de forma individual o col·lectiva. Per tal de reconèixer la tasca d'unes persones i d'unes entitats a favor de la cultura de la ciutat, l'any 2003 l'Ajuntament d'Olot va crear els premis honorífics Ales a la Cultura.

Fins a dia d'avui han estat diverses les persones i les entitats que l'han rebut, totes elles d'àmbits ben diferents, però amb una característica comuna, la seva dedicació per fer d'Olot una ciutat amb una important identitat cultural.

Lluís Sacrest
Alcalde d'Olot

Anna Torrent
Regidora de Cultura d'Olot

El polifacètic Lluís Balcells va ser distingit el 2011 amb el premi Ales a la Cultura, atorgat per l'Institut de Cultura de la Ciutat d'Olot a persones o entitats que destaquen per la seva implicació en la vida cultural de la ciutat. Balcells va rebre el guardó de mans de l'alcalde, Lluís Sacrest.

Sigueu benvinguts a la sala d'actes de la Casa-Museu Can Trincheria, en aquest acte de lliurament del premi honorífic de les Ales a la Cultura, que aquest 2011 l'Institut de Cultura de la Ciutat d'Olot atorga a Lluís Balcells, un olotí de soca-rel que s'ha bolcat per la seva (la nostra) ciutat.

Aquest premi va néixer ara fa nou anys amb la voluntat no només de donar un reconeixement a entitats o persones que treballen, individualment o col·lectiva, per fer de la cultura un eix central de la nostra societat, sinó també per esperonar-les i animar-les a continuar aquesta tasca tan essencial en les nostres relacions.

Des de fa molt temps, la ciutat d'Olot ha comptat amb grups de persones que es relacionen per unes aficions, per uns interessos comuns, per una manera d'entendre la societat i la ciutat, per amistat... Així, hi ha hagut i hi ha moltes i variades entitats i associacions que són un dels motors de la ciutat. El pas del temps ha fet que algunes desapareguessin mentre en

sorgien de noves amb aires renovadors. Unes han arribat a centenàries i continuen la seva tasca, mentre que d'altres inicien els seus passos amb la incertesa i la il·lusió dels infants. Unes dediquen els seus esforços a l'organització d'una activitat rellevant, mentre que d'altres mantenen un ritme constant d'activitat al llarg de tot l'any.

Totes tenen, però, unes característiques que les fan semblants: d'una banda, la il·lusió per transmetre a tots

els ciutadans els seus coneixements en algun àmbit de la cultura (ja sigui el teatre, la música, les danses tradicionals, el cinema, etc.), a través de les activitats més diverses; de l'altra, la dedicació del seu temps en favor d'un bé col·lectiu per a la ciutat. I, per descomptat, una estimació, no només per l'activitat cultural, sinó també per la ciutat d'Olot.

Els canvis socials han fet que les entitats tinguin també un paper importantíssim en dos camps més:

el de la cohesió social i l'educatiu. El Projecte Educatiu de Ciutat, acabat d'aprovar, situa les entitats de tot tipus en primera línia de sortida per aconseguir una ciutat educadora. Com diu el lema, «educar és cosa de tots», i les entitats i associacions culturals de la ciutat han fet i poden fer una tasca educativa important tant entre els seus membres com en les accions ciutadanes que dia a dia tenen lloc a la nostra ciutat. Sé del cert que ja ho estan fent, però ser conscients d'aquest valor fa que tinguem tots aquesta mirada educadora que volem per a Olot.

Així mateix, les relacions socials que s'estableixen entre els membres

d'una entitat i entre aquests i la resta de ciutadans són bàsiques per a una convivència rica i diversa. Perquè les entitats estan sempre obertes a totes les persones que s'hi vulguin apropar i els lligams que neixen pel fet de compartir experiències uneixen les persones.

El senyor Lluís Balcells coneix molt bé tot el que dic, segur que molt millor que jo. Ell és una persona que s'ha involucrat en molts projectes i en moltes entitats i associacions culturals al llarg de la seva vida, i en tots ha estat un actiu important. Ha fet teatre, ràdio, pessebres, *Els Pastorets...* No sé si dir que «ha fet sardanes» o, millor, que ha organitzat i continua

organitzant moltes activitats per a la difusió de la sardana, i també ha muntat les activitats d'estiu al Firal, entre d'altres. I tot amb la màxima discreció i humilitat, buscant la complicitat de tothom i situant-se al capdavant quan calia.

Senyor Lluís, rebi aquest premi de les Ales a la Cultura 2011 com a agraïment de la ciutat d'Olot per tot el que ha fet en favor de la cultura olotina, i com a incentiu per continuar portant a terme aquesta tasca amb tanta il·lusió.

Gràcies i enhorabona.

Anna Torrent

Avui es dóna a Lluís Balcells i Coll la distinció Ales a la Cultura. N'és ben mereixedor, com ho és també d'altres reconeixements ciutadans si es té en compte la seva extensa dedicació a diversos camps i activitats al llarg de la seva vida. Nat el 1926, es va formar a l'Escola Pia i va acabar fent els estudis de comerç, abans d'entrar a l'etapa laboral, durant la qual va passar per algunes empreses, fins a la jubilació.

Les inquietuds juvenils el van portar al Centre Catòlic, on va desplegar infinitat d'actuacions en els apartats cívic, esportiu i cultural. Lluís Balcells és, de fet, un home del Centre Catòlic, i la història de l'entitat difícilment s'entendria si s'obviés l'entrega i la dedicació que hi ha tingut i encara hi té. Cal recordar, a tall d'exemple, les vuitanta representacions d'*Els Pastorets d'Olot*, entre el 1941 (amb quinze anys) i el 2005, en què feia majoritàriament el paper de Bato i algunes vegades, poques, el d'Uriel. Es pot dir que s'ho sabia de memòria, que era gairebé una rutina d'un any

si i l'altre també, però no es pot pas oblidar que darrere de cada actuació hi havia hores d'assaig, de feina i de sacrificis personals i familiars, i de tot això, innegablement, se n'ha beneficiat la societat olotina.

Se sap que tenia tretze o catorze anys quan ja va intervenir en una representació d'*Els Pastorets* en un pis que la família Bonet, els llibreters, tenien al carrer Major i que el cedien per fer-hi la funció. Per tant, la seva participació en les representacions d'*Els Pastorets* dels «grans», al Centre Catòlic, va anar precedida dels papers d'àngel o pastor que havia fet abans del 1941. No es pot pas assegurar que Lluís Balcells hagi fet *Els Pastorets d'Olot* durant seixanta-cinc anys, però sí que es pot dir que han estat pocs els anys en què s'han fet sense Lluís Balcells. Amb raó, i fent-li justícia, el 1986 se li va atorgar el Memorial Joan Casulà, per les seves intervencions en les representacions d'*Els Pastorets*, una distinció completada el 1992 amb la placa de reconeixement concedida

per l'Ajuntament pel seu paper de Bato, i el 2000 amb la figura Borrego, per la dedicació a representar aquest mateix paper.

No cal passar per alt la dècada de 1943-1953, en què, exercint diverses facetes, va intervenir en vint-i-cinc representacions del que es va arribar a anomenar «teatre catòlic» i que va trobar continuïtat, posteriorment, en la Secció Dramàtica del Centre Catòlic, en la qual va prendre part en disset escenificacions o obres. Com a actor, va ser el que més obres hi va representar, fossin drames, comèdies, sainets, etc. A més, va col·laborar sempre, amb l'entusiasme que el caracteritza, en tot allò que fes falta per tirar endavant les diferents activitats que es preparaven a l'entitat. Al darrere d'aquesta proliferació hi ha, d'altra banda, el treball de dedicació al repintat i la reparació dels desperfectes existents en els telons i decorats de paper antic, que el 1957 van ser renovats totalment pintant-los damunt de fullola. No ens estendrem més en aquest apartat, perquè queda encara molt per dir sobre Lluís Balcells.

Abans s'ha dit que ha estat sempre un home del Centre Catòlic, l'entitat que s'estima de debò i a la qual ha destinat els millors anys de la seva vida. El 1946 va entrar a formar part de la junta directiva de l'entitat, quan encara no havia complert vint anys, i en va ser vocal fins al 1953. El 1958, després d'un parèntesi, s'hi va tornar a incorporar, de nou en qualitat de vocal, i va exercir aquesta responsabilitat fins al 1966, en què va ser nomenat president, càrrec que va exercir durant tretze anys seguits, fins al

1979. Diuen –els que el coneixen més a fons– que va ser un bon president i que el fet d'haver-se mantingut molts anys en el càrrec es deu al fet que la seva gestió va ser totalment positiva. En total, van ser trenta-un anys com a dirigent de l'entitat, i la darrera etapa va coincidir amb la celebració, el 1978, del centenari del Centre Catòlic, aniversari que va comportar l'organització d'un bon nombre d'activitats i també l'edició del llibre *Centenari Centre Catòlic. Olot, 1878-1978*, en una de les primeres pàgines del

qual hi ha reproduït un text manuscrit de Balcells, que diu: «volem retre homenatge a tots aquells qui han fet possible aquesta centúria de vida social de la nostra entitat, malgrat les fluctuacions inevitables que les circumstàncies històriques poden haver imposat». Són, cal dir-ho clar, unes paraules d'agraïment sinceres, en aquest cas a la gent de l'entitat, que ha anat repetint de manera constant al llarg de la seva vida a tots els qui han col·laborat amb ell en molts compromisos i iniciatives. Balcells és un home obert, amb una disposició absoluta per a qualsevol iniciativa que requereixi la seva presència o intervenció; defuig les controvèrsies i, com s'ha dit, transmet i expressa agraïment, amb la seva manera pausada i tranquil·la de fer les coses, a tots aquells que l'envolten i hi col·laboren. En aquell 1978, l'entitat que presidia va desplegar un ampli ventall d'activitats, com l'edició del disc i la casset d'*Els Pastorets*, audicions de sardanes, exposicions a la sala El Caliu, conferències, una mostra de teatre provincial lliure, concerts de

música, un concert de l'Orfeó Català, festivals esportius de bàsquet i futbol sala, representacions extraordinàries d'*Els Pastorets* al Teatre Principal i el lliurament als socis de la Medalla del Centenari, per esmentar només alguns dels actes més significatius. Durant la seva presidència, el Centre Catòlic es va obrir a la ciutat, perquè els seus locals van acollir un bon nombre d'entitats i col·lectius ciutadans, com el Cercle Filatèlic i Numismàtic, la Penya Cavallista, l'Agrupació Fotogràfica del Centre Catòlic i la Penya Motorista.

El 1944 va ser cofundador de la colla sardanista La Garrotxa, del Centre Catòlic, que va obtenir diversos premis en les actuacions fetes a les comarques de Girona i de Barcelona. A més, va ser membre actiu de la Secció Esportiva del Centre Catòlic, on va exercir la presidència des del 1948 fins al 1954, i va prendre part en tots els campionats socials d'escacs, tennis taula, tir (diana) i d'altres que tanta acceptació tenien en la dècada dels cinquanta del segle passat, sen-

se oblidar la introducció del ciclisme a l'entitat i la seva participació en proves ciclistes, un esport i una afició que encara practica actualment. També va ser futbolista aficionat i va prendre part en partits que es jugaven al camp del Casal Marià.

En l'apartat esportiu, precisament, Balcells hi va fer un bon paper radiofònic, perquè va començar a col·laborar amb Ràdio Olot poc després de la creació de l'emissora, l'any 1951. Va formar part del seu primer quadre de veus, que va posar en antena algunes obres de teatre, i el 1953, quan es va crear el programa *Stadium*, va engregar, junt amb Francesc Casas i Amadeu Castells, una programació de retransmissions i informacions esportives que es compaginaven amb concursos oberts a tota la població. Aquesta dedicació a l'esport, a través de les ones radiofòniques, tenia les seves dificultats, ja que Ràdio Olot pertanyia a la Red de Emisoras del Movimiento i, pel que fa a les retransmissions esportives, els locutors havien d'evitar fer comentaris sobre

les incidències, les incorreccions i la violència ocorregudes al camp de futbol, a les tribunes i a la graderia; fins i tot tenien prohibit entrevistar jugadors, àrbitres, jutges i entrenadors, en cas d'incidències. Això encara es recomanava i s'exigia l'any 1958. La relació de Balcells amb l'emissora local va tenir continuïtat en el temps, perquè fins no fa pas gaires anys encara era un contertulià habitual en programes de Ràdio Olot.

Va ser també un bon nedador, esport que practicava al Fluvià, a les zones del Collell i de Can Basil, i va participar en diverses de les tradicionals edicions de la Travessia Tossols-Basil. L'any 1965 es va incorporar, com a vocal, a la junta directiva del Club Natació Olot, i va formar part també de la constituïda el 1968, que va ser renovada dos anys després. Va ser nomenat president de la Secció Esportiva del club i membre de la Comissió Organitzadora de les Setmanes de l'Esport Gironí. A més, va ser delegat a Girona de la Federació Catalana de Natació, del Col·legi Oficial

d'Àrbitres de la Federació Catalana de Natació i del Col·legi Català d'Entrenadors, també de natació, activitat en la qual es va mantenir actiu durant més de vint-i-cinc anys. El 1972, en l'exercici d'aquesta dedicació a l'activitat i al món esportiu, Balcells va aconseguir que es dugués a terme a Olot la III Setmana de l'Esport Gironí, fruit de la qual va ser la col·locació de la primera pedra del Pavelló Municipal d'Esports. Entre les nombroses distincions rebudes en el camp esportiu, en sobresurt la Medalla de l'Esport, de Girona, de la Generalitat de Catalunya, l'any 1990. Com s'ha vist, els mèrits, en aquest cas, han anat més enllà de l'àmbit local i cal destacar que l'any passat se li va atorgar la medalla de reconeixement al manteniment i la promoció de la Challenge David Moner, de Banyoles, en complir-se el cinquantè aniversari d'aquesta prova competitiva.

En un altre camp, durant una colla d'anys Lluís Balcells va intervenir igualment en la preparació, tant individualment com formant equips amb

altres socis de l'entitat, del pessebre que cada any, per les festes nadalenques, es muntava en una de les sales del Centre Catòlic. Va ser premiat en diverses ocasions en aquesta faceta, en què va comptar, amb freqüència, amb la col·laboració de Ferran Casabó. Més tard, el 1961, va ser membre de la Comissió Gestora de la Confraria del Sant Sopar, que va gestionar la preparació del misteri o pas del Sant Sopar, treball escultòric de Modest Fluvià, estrenat el 1961, que va participar en les processons de la Setmana Santa olotina fins al 1971. Cal dir, per posar fi a aquest apartat, que l'any 2008 es va proposar nomenar-lo soci d'honor del Centre Catòlic, distinció que li va ser atorgada.

Lluís Balcells va ser soci fundador del Centre d'Iniciatives Turístiques d'Olot i més tard va ser un home actiu també en el camp del comerç. També va ser soci fundador i directiu de la Unió de Botiguers d'Olot, que va començar a presidir el 1979. Durant disset anys va ser president d'aquesta entitat gremial, que agru-

pa la major part del comerç olotí i defensa els interessos i les preocupacions d'aquest col·lectiu tan vinculat al desvetllament econòmic de la ciutat. En aquesta responsabilitat no va estalviar pas hores de dedicació i d'esforços perquè s'aconseguissin millores destinades a la revitalització del

comerç local, i va procurar en tot moment de fer front a la competitivitat d'altres poblacions properes que en alguns moments anaven a l'avançada. La seva preocupació va ser sempre servir i ser útil al col·lectiu, i es va passar hores i hores estudiant propostes, suggerint fórmules i negociant

amb l'Administració aquelles actuacions i aquells estudis que havien de comportar un pas endavant del tot necessari per posar el comerç al dia, cosa no sempre fàcil i per a la qual convé la convergència de tots els interessos d'un sector que és complex i divers. Balcells se'n va sortir molt bé i per això, quan va deixar la presidència, l'any 1996, se li va reconèixer amb una placa la feina desenvolupada durant tant anys de dedicació, un reconeixement que també li va donar Comerç Olot el 2009.

Queda, finalment, la relació amb el món del sardanisme, que ve de lluny. Com s'ha dit, ja en la dècada dels quaranta, Balcells va formar part d'una colla sardanista. Quan es va crear l'Agrupació Sardanista Olot, hi va estar vinculat des del primer moment, i també va formar part de la comissió organitzadora d'un esdeveniment excepcional: la proclamació d'Olot com a Ciutat Pubilla de la Sardana, el 1968. Tot l'any va ser una festa per als amants de la sardana, però les connotacions van anar més enllà,

perquè també va ser una reivindicació del catalanisme i de les llibertats patriòtiques. Per l'abril d'aquell any a Olot es van poder veure, a la via pública, les primeres banderes catalanes, després de superar qui sap quants entrebancs per part de les autoritats de l'època. Pau Casals, en el seu missatge al món sardanista, llegit amb motiu de la proclamació d'Olot com a Ciutat Pubilla, va destacar «la democràcia que inspira les seves regles -tothom hi és admès, a qualsevol moment» i el fet que «una sardana ballada en una plaça de qualsevol poble és un homenatge vivent de Catalunya a un dels seus compositors». Anys després, el 1993, Balcells també va ser un membre decisiu en l'organització dels actes commemoratius del vint-i-cinquè aniversari d'aquella celebració de Ciutat Pubilla, que tants bons records va deixar a Olot en tots els qui van viure els actes de prop.

D'ençà del 1968, van passar uns quants anys, amb períodes de relació menys intensa però no de desvinculació, fins que el 1996 Balcells va

iniciar una segona etapa a l'entitat: va entrar a formar part de la seva junta directiva i va ser nomenat president de l'Agrupació Sardanista Olot el 2002, càrrec que continua exercint amb una dedicació i un encert extraordinaris. Fa de tot per mantenir viva i activa l'entitat i no regateja esforços de cap mena quan es tracta de superar les dificultats, que, en el camp de la cultura popular, són força generals. Molts poden donar testimoni que la dedicació és plena, i que fins i tot, acompanyat de la seva esposa, no dubta d'anar a plantar cartells de l'annual Aplec de la Sardana, així com d'altres manifestacions organitzades per l'entitat, quan les circumstàncies i l'estalvi econòmic ho exigeixen. Què més pot fer un president i què més se li pot exigir?

Arribat a aquest punt, només cal afegir unes paraules d'homenatge i de reconeixement per a la seva esposa. Ningú no dubta que tanta dedicació a la ciutat ha comportat sacrificis personals i familiars, acceptats per la dona que li ha sabut fer costat en

tot moment. Diuen que al costat d'un gran home hi ha una gran dona. No es pot pas posar en dubte, perquè és innegable que tots dos han estat uns autèntics activistes culturals i porten, des de sempre, Olot al cor. Per això aquestes paraules van dedicades a Lluís Balcells i a Maria Prat, perquè un ha fet costat a l'altre i tots dos han donat una bona part de les seves vides a la ciutat d'Olot, que s'estimen de debò i, per tant, continuaran aportant-li tot allò que estigui al seu abast.

Josep Murlà

«Ahora me toca a mí», com deia sempre a *Els Pastorets*:

Senyor alcalde, senyora regidora de Cultura, gràcies, gràcies sinceres per la concessió del premi Ales a la Cultura 2011, guardó que, per tot el que representa, m'honora molt. Faig extensiu l'agraïment al bon amic Josep Murlà per l'exposició acurada i detallada del que han donat de si un grapat d'hores del meu temps de lleure. I gràcies també a tots vosaltres, amics i coneguts, que avui heu volgut ser presents en aquest acte. La vostra companyia, en un dia tan especial per a mi, em congratula i em recompensa.

Com molt bé podeu suposar, en el transcurs d'aquests anys s'ha fet inevitable que intervingués en diferents actes de característiques similars, però us puc assegurar que la satisfacció que avui em toca viure és una cosa que no m'esperava i que no oblidaré mai. Malgrat l'immens grau de complaença que em comporta el premi, no puc evitar que es produeixi en mi una especial sensació d'agredolç.

Dolç perquè crec que a ningú desagrada que se li reconegui el seu treball. I agre perquè tot em porta a recordar aquells llunyans anys quaranta, quan amb un grup d'amics vam iniciar, il·lusionats, un llarg camí cap a un futur desconegut. Buscant recórrer camins, de traçat sinuós, he vist com es perdien amics entranyables.

La vida feta de camins i les vicissituds viscudes durant el recorregut són ja cosa d'un passat. No obstant això, resten fermament fixats en la memòria uns records dolorosos, que difícilment podré esborrar.

Avui dia em considero un afortunat mortal davant la possibilitat de poder continuar fent camí. En aquest llarg recorregut m'he vist obligat a prémer moltes tecles, a viure infinitat d'experiències, de situacions anòmales, tot un cúmul de circumstàncies que m'han portat a formular-me unes consideracions elementals:

Que de les primeres clatellades que et clava la vida comprens ràpidament

que és molt més fàcil obeir que haver de decidir.

Que en moments de dubte o esgotament, cal recórrer a la fórmula de l'experimentat ciclista: sofrir i sofrir, estimulant-se amb la certesa que al final de la pujada vindrà la baixada.

Que si es pretén liderar fites importants, cal treballar en equip, estar sempre atent als moviments dels contrincants, i que, per més favorable o més adversa que sigui la situació, algun dia canviarà.

Personalment, us puc assegurar que en el transcurs del meu llarg recorregut, he disposat, sempre, de la companyia del company fidel, que m'ha impulsat a aconseguir l'objectiu que ens havíem marcat prèviament.

També en moments de dificultat o d'esgotament m'han fet costat bons i fidels amics, que de tot n'hi ha hagut, a la vinya del Senyor.

Com sigui que l'esperança és l'últim

que es perd, em deixo induir per una pel·lícula dels germans Marx, una graciosa paròdia en un tren en el qual el maquinista, amb tot el carbó esgotat, reclamava ansiosament: «¡Es la guerra, más maderal!», mentre la resta de germans anaven esmicolant els vagons, amb l'únic objectiu de mantenir activa la caldera de la locomotora i no veure's en la necessitat de parar.

Esperançat, m'uneixo a l'aventura, pujo en aquest tren extravagant i em dispo a ajudar el maquinista a mantenir viva i activa la caldera de la locomotora a fi d'aconseguir que la pròxima parada sigui com més tard i lluny millor.

I com sigui que el temps no s'atura, crec arribada l'hora d'acabar el meu parlament. I l'acabo reiterant en nom propi i en el de tota la família l'agraïment més sincer per la vostra presència i el vostre suport, un gest que difícilment oblidarem.

Lluís Balcells Coll i família

Actuació musical d'Albert Carbonell

2011

Cada edició dels premis Ales a la Cultura inclou, a més dels parlaments de les autoritats, el glosador i el guardonat, una actuació musical especialment vinculada a l'activitat cultural de l'homenatjat. En aquesta ocasió, el pianista Albert Carbonell i Miquel van ser l'encarregat d'amenitzar l'acte de lliurament del premi Ales a la Cultura.

Carbonell va interpretar al piano la sardana *Amor i guerra* i una suite d'*Els Pastorets* arranjada per ell mateix. La selecció d'aquestes dues peces respon a la voluntat d'homenatjar l'activa implicació de Lluís Balcells en el camp del sardanisme i d'*Els Pastorets* al llarg de la seva rica trajectòria vital.

Lluís Sacrest (esquerra), amb Albert Carbonell, Lluís Balcells, Maria Prat, Anna Torrent i Josep Murlà.

L'acte de lliurament de les Ales a la Cultura 2011 va reunir nombrosos amics i coneguts del guardonat. 17

El guardó: una joia disseny de l'artista Imma Vinyals.

Maig de 2011

Edita:

 Ajuntament d'Olot
**Institut de Cultura
de la Ciutat d'Olot**

Edició a cura de:
Àgata Losantos

© dels textos: els
autors respectius
© de l'edició: ICCO

Fotografia coberta:
Marcel Prades

Fotografia guardó:
Roger Ortiga

Fotografies interior:
La Comarca

Maquetació:

**the
Graphic
Room**

